

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 333/2018
11.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Смиљанић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Јанковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4948/16 од 02.03.2017. године, у седници одржаној 11.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4948/16 од 02.03.2017. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 293/2014 од 11.03.2016. године, одбијен је приговор пресуђене ствари, као и тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због одузимања 17 радио станица марке "...", са припадајућим деловима и возило марке "...", исплати износ од 1.590.879,62 динара, са законском затезном каматом од 22.03.2007. године до исплате. Одбијен је и тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му на име накнаде штете због изгубљене добити исплати износ од 14.256.000,00 динара, са законском затезном каматом од 22.03.2007. године до исплате. Обавезан је тужилац да на име парничних трошкова исплати туженом износ од 174.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4948/16 од 02.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца, а првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против одбијајућег дела тужбеног захтева правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене

материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом и предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Испитујући законитост правноснажне другостепене пресуде, у смислу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04... 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. сада важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11, 55/14, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у поступку по ревизији пази по службеној дужности. Наводи ревизије којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. ЗПП, без конкретног и аргументованог указивања на одређени пропуст другостепеног суда, су неосновани и не могу утицати на законитост побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Привредног суда у Београду П 4509/98 од 12.06.2000. године, обавезан је тужени ББ да предузећу "ВВ", са седиштем у ..., врати 17 комада радио станица "...", са припадајућим деловима, како је изреком наведено и возило марке "...", како је изреком наведено. Наведена пресуда је правноснажна 30.09.2000. године и извршна 09.10.2000. године. Предузеће "ВВ" је као извршни поверилац покренуло извршни поступак на основу наведене првостепене пресуде, поступак је вођен пред Четвртим општинским судом у Београду у предмету И 135/2001, а касније пред Првим основним судом у Београду у предмету И 8507/10. Наведени извршни поступак окончан је решењем И 8507/10 од 27.09.2012. године, којим је обустављено извршење одређено решењем Четвртог општинског суда у Београду И 135/01 од 16.03.2001. године и укинута су све спроведене извршне радње, због тога што су ствари у међувремене отуђене.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и постављеног тужбеног захтева, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили тужбени захтев, јер парничне странке нису у правном односу из ког би за туженог настала обавеза да накнаду штете, која је предмет ове парнице исплати тужиоцу. Наиме, имајући у виду да је предмет тужбеног захтева накнада штете настала услед неизвршења правноснажне пресуде Привредног суда у Београду П 4509/98 од 12.06.2000. године, у ком поступку тужилац није био странка, не постоји правни основ који је у конкретном случају подобан за заштиту права тужиоца, као физичког лица. Изложено становиште нижестепених судова у погледу прописа релевантних за оцену неоснованости захтева тужиоца, је правилно.

Наводи ревизије којима се указује да постоји идентитет странака у наведеним поступцима, односно, да споразум закључен 04.10.1991. године и правноснажна пресуда Привредног суда у Београду П 4509/98 од 12.06.2000. године имају дејство на правни однос странака у овој парници, на који треба применити одредбу члана 148. став 1. Закона о облигационим односима, су неосновани. Из свега наведеног произлази да поверилац потраживања ради повраћаја ствари (радио станица и аутомобила), није тужилац, већ предузеће " ВВ", са седиштем у Због тога, поверилац евентуалне

штете због немогућности извршења правноснажне пресуде Привредног суда у Београду је наведено правно лице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске одлуке, у смислу става 2. исте законске одредбе, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело ујединаченом тумачењу права.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић